

ΕΤΟΣ 55ον

1 Ιουλίου 2007

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 26 (2822)

Ο ΠΙΟ ΥΠΕΡΟΧΟΣ ΥΜΝΟΣ

Μήπως ξέχασε ο σύγχρονος άνθρωπος ν' αγαπά; Μήπως η αγάπη έψυχνε στο ψυγείο της τευνοκρατίας; Μήπως τό ιερό χρέος της αγάπης καί της αλληλεγγύης τών ανθρώπων τό έχει διαδεχθεί ή περιποίηση του «έγώ» καί μόνο; Αυτά τά έρωτήματα γεννιούνται καθημερινώς, όταν αντικρίζει κανείς κατάματα την πραγματικότητα της σύγχρονης κοινωνίας. Όστόσο ή αλληθινή ιστορία της ανθρωπότητας δέν γράφεται μέ τό μίσος. Γράφεται μέ την αγάπη πού έχει πηγή τό Θεό καί μοιάζει ως φλέβα πού διαρκώς αναβρύζει καί δέν λιγοστεύει, διότι ό Θεός είναι τό κεφάλαιο της αγάπης. Από τό άλλο μέρος, πόσο ξέρουμε τί σημαίνει αυτή ή λέξη, της οποίας τόσο πολύ γίνεται κατάχρηση; Τό σημερινό αποστολικό ανάγνωσμα μάς καθοδηγεί σ' αυτή την εύρεση του θησαυρίσματος της λέξεως αγάπη. Ό απόστολος τών Αθηνών Παύλος είναι έτοιμος καί δίνει στό δέκατο τρίτο κεφάλαιο της Α' πρós Κορινθίους έπιστολής του τό αλληθινό περιεχόμενο καί νόημα της αγάπης.

Ό ύμνος της αγάπης

Άξίζει λέξη πρós λέξη καί φράση πρós φράση νά προσεγγίσουμε τόν υπέροχο καί ιερότατο αυτόν ύμνο, τόν όποίο ό πρωτοκορυφαίος τών Άποστόλων καί της οικουμένης διδάσκαλος έγραψε όχι μόνο για τούς πιστούς της αρχαίας Έκκλησίας καί της Κορίνθου ειδικότερα, αλλά για την ανθρωπότητα όλόκληρη, για τόν καθένα μας. Ίδου τί λέει για την αγάπη.

«Η αγάπη μακροθυμεί». Έκείνος δηλαδή πού έχει αγάπη είναι μεγαλόψυχος, έχει πλατειά καρδιά.

«Χρηστεύεται». Γίνεται ευεργετικός καί ώφέλιμος.

«Η αγάπη ου ζηλοϊ». Δέν ζηλεύει καί δέν φθονεί.

«Η αγάπη ου περπερεύεται». Όποιος έχει αγάπη δέν συμπεριφέρεται μέ άλαζονεία ούτε μέ αυθάδεια καί δέν προβάλλει τόν έαυτό του.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Α΄ Κορ. ιβ΄ 27-ιγ΄ 8)

Ὁ Ὕμνος τῆς ἀγάπης

Ἀδελφοί, ὑμεῖς δέ ἐστε σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους. Καὶ οὗς μὲν ἔθετο ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πρῶτον ἀποστόλους, δεῦτερον προφήτας, τρίτον διδασκάλους, ἔπειτα δυνάμεις, εἶτα χαρίσματα ἰαμάτων, ἀντιλήψεις, κυβερνήσεις, γένη γλωσσῶν. Μὴ πάντες δυνάμεις, εἶτα χαρίσματα ἰαμάτων, ἀντιλήψεις, κυβερνήσεις, γένη γλωσσῶν. Μὴ πάντες ἀπόστολοι, Μὴ πάντες προφῆται, Μὴ πάντες διδασκαλοὶ, Μὴ πάντες δυνάμεις, Μὴ πάντες χαρίσματα ἔχουσιν ἰαμάτων, Μὴ πάντες γλώσσαις λαλοῦσι, Μὴ πάντες διερμηνεύουσι, Ζηλοῦτε δὲ τὰ χαρίσματα τὰ κρείττονα. Καὶ ἔτι καθ' ὑπερβολὴν ὁδὸν ὑμῖν δείκνυμι. Ἐάν ταις γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καὶ τῶν ἀγγέλων, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, γέγονα χαλκὸς ἠχῶν ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον. Καὶ ἐὰν ἔχω προφητείαν καὶ εἰδῶ τὰ μυστήρια πάντα καὶ πᾶσαν τὴν γνῶσιν, καὶ ἐὰν ἔχω πᾶσαν τὴν πίστιν, ὥστε ὄρη μεθιστάνειν, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν εἰμι. Καὶ ἐὰν ψωμίσω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου, καὶ ἐὰν παραδῶ τὸ σῶμά μου ἵνα καυθήσομαι, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν ὠφελοῦμαι. Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, χρηστεύεται, ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ, ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται, οὐ φυσιοῦται, οὐκ ἀσχημονεῖ, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ παροξύνεται, οὐ λογιζεται τὸ κακόν, οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ, συγχαίρει δὲ τῇ ἀληθείᾳ· πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει. Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει. Εἴτε δὲ προφητεῖα, καταργηθήσονται· εἴτε γλώσσαι, παύσονται· εἴτε γνῶσις, καταργηθήσεται.

«Οὐ φυσιοῦται». Δέν φουσκώνει ἀπὸ οἴση καὶ ὑπερηφάνεια.

«Οὐκ ἀσχημονεῖ». Δέν πράττει τίποτα τὸ ἄσχημο. Φέρεται μὲ σεβασμὸ καὶ μὲ εὐγένεια πρὸς ὄλους.

«Οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς». Δέν ζητεῖ τὰ δικά της συμφέροντα.

«Οὐ παροξύνεται». Δέν θυμώνει καὶ δέν ὀργίζεται.

«Οὐ λογιζεται τὸ κακόν». Δέν σκέπτεται ποτέ κακὸ κατὰ τοῦ πλησίον, οὔτε λογαριάζει τὸ κακὸ ποῦ τοῦ ἕγινε.

«Οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ». Δέν χαίρεται, ὅταν βλέπει νά γίνονται ἀδικίες.

«Συγχαίρει δὲ τῇ ἀληθείᾳ». Χαίρεται ὅταν βλέπει νά ἐπικρατεῖ ἡ ἀλήθεια.

«Πάντα στέγει». Ὅποιοι ἀγαπᾶ σκεπάζει τίς ἀδυναμίες τῶν ἀδελφῶν του καὶ δέν τὸν διαπομπεύει.

«Πάντα πιστεύει». Προδιατίθεται μὲ εὐμένεια καὶ ἐμπιστοσύνη ἀπέναντι τῶν ἀλλῶν.

«Πάντα ἐλπίζει». Δέν ἀπελπίζεται ὅταν βρίσκεται ἐνώπιον παρεκτροπῶν τοῦ πλησίον, ἀλλὰ διατηρεῖ τὴν ἐλπίδα ὅτι αὐτὸς θά διορθωθεῖ.

«Πάντα ὑπομένει». Σ' ὄλα δεικνύει ὑπομονή γιὰ τὸν πλησίον.

«Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει». Ἡ ἀγάπη ποτέ δέν ξεπέφτει. Ποτέ δέν χάνεται. Μένει πάντοτε βεβαία καὶ ἰσχυρή.

Κάνοντας πράξη τὴν ἀγάπην

Ἐσθυμηθοῦμε τὸ βάθος, τὸ ὕψος καὶ τὸ πλάτος τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ γιὰ

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, σεῖς εἶσθε σῶμα τοῦ Χριστοῦ, καί ὁ καθένας εἶναι μέλος τοῦ σώματος. Καί ὁ Θεός ἐτοποθέτησε εἰς τὴν ἐκκλησίαν πρῶτον ἀποστόλους, δεῦτερον προφήτας, τρίτον διδασκάλους, ἔπειτα ἔρχονται αἱ θαυματουργικαὶ δυνάμεις, ἔπειτα τὰ θεραπευτικὰ χαρίσματα, παροχαὶ βοηθείαι, διοικητικαὶ ἰκανότητες, διάφορα εἶδη γλωσσολαλιῶν. Μήπως εἶναι ὅλοι ἀπόστολοι; Μήπως εἶναι ὅλοι προφῆται; Μήπως εἶναι ὅλοι διδασκαλοὶ; Μήπως ὅλοι ἔχουν θαυματουργικὰς δυνάμεις; Μήπως ὅλοι ἔχουν θεραπευτικὰ χαρίσματα; Μήπως ὅλοι ἔχουν τὴν γλωσσολαλίαν; Μήπως ὅλοι διερμνεύουν; Νὰ ἔχετε δέ ζῆλον πρὸς τὰ χαρίσματα τὰ ἀνώτερα. Καί τώρα θὰ σᾶς δεῖξω ἓνα ὑπέροχον δρόμον. Ἐάν μιλῶ τὰς γλώσσας τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἀγγέλων, ἀλλὰ δέν ἔχω ἀγάπην, ἔγινα χαλκός πού δίνει ἦχους ἢ κύμβαλον πού βγάζει κρότους. Καί ἐάν ἔχω χάρισμα προφητείας καὶ γνωρίζω ὅλα τὰ μυστήρια καὶ ὅλην τὴν γνῶσιν, καί ἐάν ἔχω ὅλην τὴν πίστιν, ὥστε νὰ μεταθέτω βουνά, ἀλλὰ δέν ἔχω ἀγάπην, δέν εἶμαι τίποτε. Καί ἐάν μοιράσω σέ ἑλεμμοσύνας ὅλην μου τὴν περιουσίαν, καί ἐάν παραδώσω τὸ σῶμά μου διὰ νὰ καῖ, ἀλλὰ δέν ἔχω ἀγάπην, καμμίαν ὠφέλειαν δέν ἔχω. Ἡ ἀγάπη εἶναι μακρόθυμη, εἶναι γεμάτη ἀπό εὐμένειαν, ἡ ἀγάπη δέν εἶναι ζηλότυπη, ἡ ἀγάπη δέν καυχᾶται, δέν εἶναι ὑπερήφανη, δέν κάνει ἀσχημίες, δέν ζητεῖ τὸ συμφέρον τῆς, δέν ἐρεθίζεται, δέν λογαριάζει τὸ κακόν, δέν χαίρει διὰ τὸ κακόν, ἀλλὰ συχαίρει εἰς τὴν ἀλήθειαν, ὅλα τὰ ἀνέχεται, ὅλα τὰ πιστεύει, ἐλπίζει γιὰ τὸ κάθε τι, ὑπομένει τὸ κάθε τι. Ἡ ἀγάπη ποτέ δέν θὰ παύσῃ νὰ ὑπάρχῃ. Ἐάν εἶναι προφητεῖαι, θὰ καταργηθοῦν· ἐάν εἶναι γλώσσαι, θὰ παύσουν· ἐάν εἶναι γνῶσις, θὰ καταργηθῇ.

(*Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήτων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Αἰθιζαίτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ*).

τόν ἄνθρωπο, γιὰ ὅλους μας. Ἔγινε ἡ Ἐσταυρωμένη Ἀγάπη. Ὁ Θεός Πατέρας γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου θυσιάζει ὃ,τι πολυτιμότερο εἶχε, τόν Μονογενῆ Υἱόν του. «Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεός τόν κόσμον, ὥστε τόν Υἱόν αὐτοῦ τόν μονογενῆ ἔδωκεν» (Ἰω. 3,16). Ὁ Χριστός ἦρθε στόν κόσμο, γεννήθηκε, σταυρώθηκε, πέθανε καὶ ἀναστήθηκε γιὰ νὰ μεταγγίσει καὶ μεταδώσει καὶ σέ μᾶς τὴν «καινὴ ἐντολή» τῆς ἀγάπης. Ἔφερε μιά καινούργια πραγματικότητα στήν κοινωνία τῶν ἀνθρώπων. Τὴν ἀγάπην. Ἀλήθεια πόσο διαφορετικός θὰ ἦταν ὁ κόσμος μας, οἱ πολίτες μας, οἱ οἰκογένειές μας, οἱ κοινωνίες μας ἐάν ὅλοι μας εἶχαμε ὄχι ἀπλῶς ὡς ἔμβλημά μας, ἀλλὰ ὡς καθημερινή πράξη, τὴν μεγάλη «αὐτὴ καινὴ ἐντολή» τῆς ἀγάπης! Ὡραιότατα τὸ διακήρυξε ὁ μέγας δογματικός πατέρας τῆς Ἐκκλησίας ὁ Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: «Πασῶν τῶν ἀρετῶν καὶ ἀκρόπολις ἡ ἀγάπη καθέστηκεν» καὶ συμπλήρωσε: «Ἐν ταύτῃ ἡ τελειότης ὀρίζεται».

Αὐτὸ ζητεῖ ὁ Χριστός μας ἀπό τοὺς ἀληθινούς χριστιανούς. Τοὺς θέλει νὰ εἶναι γεμάτοι ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀπέραντη ἀγάπην. Ὅπως ἦταν ὅλοι οἱ ἅγιοι, ὡς καὶ αὐτοὶ οἱ Ἅγιοι Ἀνάργυροι πού σήμερα ἐορτάζουμε.

Ἀρχιμ. Χ.Π.

1 Ἰουλίου 2007: ΚΥΡΙΑΚΗ Ἐ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Κοσμᾶ καί Δαμιανοῦ τῶν ἀναργύρων (†284)
Ἦχος: δ΄ – Ἐωθινόν: Ε΄ – Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. ιβ΄ 27 - ιγ΄ 8 – Εὐαγγέλιον: Μαθθ. ν΄ 28-θ΄ 1.
Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 8 Ἰουλίου, ΣΤ΄ Ματθαίου.
Ἀπόστολος: Ρωμ. ιβ΄ 6-14 – Εὐαγγέλιον: Μαθθ. θ΄ 1-8.

«Τί δουλειά ἔχουμε» μ΄ Ἐκεῖνον;

Στό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα ὁ Ἰησοῦς συνάντησε δύο δαιμονισμένους. Κι ἦταν σάν νά συναντᾶ στό πρόσωπό τους τήν κακία, τή μανία καί τήν παραφροσύνη αὐτοῦ τοῦ κόσμου. «Τί δουλειά ἔχεις ἐσύ μ΄ ἐμᾶς, Υἱέ τοῦ Θεοῦ;» (Μαθθ. 8,29), ρώτησαν οἱ δαιμονισμένοι τονίζοντας ἀκριβῶς αὐτή τήν ἀντίθεση τοῦ ἀπόλυτα Ἁγίου μέ τόν παραφθαρόμενο ἀπό τήν ἁμαρτία κόσμο. Ὅμως μέσα ἀπό αὐτή τήν εἰκόνα οἱ χριστιανοί βλέπουμε ἕναν Θεό πού δέν διστάζει νά ἔρθει καί νά μᾶς συναντήσῃ παντοῦ, ὅπου κι ἄν εἴμαστε, ἔστω καί στήν χειρότερη κατάσταση, στήν πιό ἀποτρόπαιη ἁμαρτία, στόν κόσμο τῆς πιό ἀκρᾶς παραφροσύνης. Καί τότε, ὅταν μᾶς συναντήσῃ, ἔρχεται ἡ ὥρα –ἐμεῖς πιά– νά ἀναρωτηθοῦμε: «τί δουλειά ἔχουμε» μ΄ Ἐκεῖνον, πόσο προσπαθοῦμε νά φανοῦμε ἀντάξιοι τῆς ἐπίσκεψῆς Του, πόσο προσφερόμαστε γιά νά μᾶς καταστήσῃ δοχεῖα εὐρύχωρα τῆς χάριτος καί τῶν δωρεῶν Του;

Ἀκοῦστε στόν **Ραδιοφωνικό Σταθμό τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, «Συνοδοιοπορία», μέ τόν Ἀρχιμανδρίτη Συμεών Βενετσιάνο, κάθε Κυριακή στίς 12.00**

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίτιση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ΄ ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

Οἱ «ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ» τῶν φοιτητῶν τοῦ Θεολογικοῦ Οἰκτροφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας στό Διαδίκτυο: www.apostoliki-diakonia.gr/gr_main/profile/oikotrofeion.htm